

רע"פ 290/23 - אברהם אבוקרט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 290/23

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אברהם אבוקרט

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת ב-ע"פ 42897-02-22 מיום 4.9.2022 שניתן על ידי השופטים: י' שטרית, ס' דבור ו-א' אבו-אסעד

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופטים י' שטרית, ס' דבור ו-א' אבו-אסעד) מיום 4.9.2022 ב-ע"פ 42897-02-22 בו נדחה בעיקרו ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בנצרת (סג"נ ע' במביליה-אינשטיין) מימים 9.1.2022 ו-16.2.2022 ב-ת"פ 1804-11-20.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן המונה 10 אישומים. המבקש הורשע ב-3 עבירות של עינוי, התאכזרות והתעללות בבעל חיים ו-3 עבירות של החזקת בעלי חיים מבלי לספק את צרכי מחייתם, לדאוג לבריאותם ולמנוע התעללות בהם – הכל על פי חוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), התשנ"ד-1994 (להלן: חוק צער בעלי חיים); וכן בעבירות של אי-מתן טיפול לבעל חיים חולה או סובל; החזקת בעלי חיים במתחם מלוכלך בהפרשות גוף ופסולת; קשירת בעלי חיים; וקשירת בעל חיים בקולר חנק – בהתאם לתקנות צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים) (החזקה שלא לצרכים חקלאיים), התשס"ט-2009. עוד הורשע בעבירות של איומים ושיבוש מהלכי משפט על פי סעיפים 192 ו-244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאמה.

3. בהרשעת המבקש, בית משפט השלום התבסס, בין היתר, על עדויות הווטרנרים שטיפלו בחלק מהכלבים; תיעוד רפואי שהוגש; והודאת המבקש בפועל במקצת מבין המעשים. מיתר העבירות שיוחסו לו, המבקש זוכה מחמת הספק.

בגזר הדין, בית משפט השלום קבע כי המבקש פגע במידה גבוהה, בין היתר, בערך ההגנה על בעלי החיים. הודגש כי המבקש התעלל בכלבים "פעם אחר פעם בדרכים מגוונות ואכזריות". בהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, נקבע בגין כל אישום בו הורשע מתחם עונש הולם נפרד הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

בית המשפט הוסיף ונתן משקל, בין היתר, לכך שהמבקש לא לקח אחריות על מעשיו ולהתרשמותו שהסיכון להישנות העבירות מצדו גבוה. במכלול השיקולים, נגזר על המבקש עונש של 18 חודשי מאסר בפועל; 4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירה מהעבירות שהורשע, למשך 3 שנים; ו-10 שנות הגבלה על החזקת בעל חיים, לפי סעיף 17(ו) לחוק צער בעלי חיים.

4. המבקש ערער על הכרעת דינו וגזר דינו. ערעורו נדחה בעיקרו על ידי בית המשפט המחוזי. נקבע, כי אין עילה להתערב בהכרעת הדין, בפרט לעניין הרשעת המבקש במעשי התעללות, שכן הוכח כדבעי כי גרם לכלבים כאב וסבל ללא צידוק. ביחס לגזר הדין, טענות המבקש נדחו בעיקרן, אולם, בית המשפט מצא להתערב בפרק הזמן שבו יוגבל מלהחזיק בעל חיים כך שיעמוד על 7 שנים בלבד. רכיבי העונש הנוספים שגזר בית משפט השלום נותרו על כנם.

5. מכאן הבקשה שלפניי. ככל שניתן להבין מהבקשה, לשיטת המבקש, אשר אינו מיוצג, נגרם לו עיוות דין המצדיק את התערבות בית משפט זה ב"גלגול שלישי". במוקד הבקשה, טענות המבקש כי המארג הראיתי אינו מבסס את הרשעתו, בפרט נוכח "שקרי" העדים והלחץ בו היה נתון בעת מתן עדותו; כי מעשיו אינם מהווים התעללות; כי לא ניתן לו ייצוג משפטי הולם; וכי הן המשיבה הן הערכאות הקודמות "ביצעו עוד המון עבירות בין אם אתיות, פליליות או עובדתיות בניהול ההליך", כלשונו. לעניין העונש, נטען כי הגבלת המבקש מהחזקה בכלביו אינה צודקת נוכח משמעותם עבורו ואף לדידו גורמת להם "צער מיותר". ביום 2.2.2023 הגיש המבקש את השלמת נימוקיו, ובמסגרת זו חזר והרחיב בעיקרו על טיעונים אלה.

6. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים המעוררים סוגיה משפטית עקרונית או בהינתן חשש שנגרם למבקש אי-צדק מהותי או עיוות דין (רע"פ 101/23 פרטוק נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (12.1.2023)). הבקשה שלפניי אינה נמנית על מקרים אלה. טענותיו של המערער נדונו ונדחו בעיקרן על ידי הערכאות הקודמות, ולא קמה כל עילה להתערב במסקנותיהן – לא כל שכן בממצאי העובדה והמהימנות שנקבעו על ידן (רע"פ 7138/22 יטאח נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (13.11.2022)). אף העונש שנגזר על המבקש הולם את נסיבות עניינו, ואינו סוטה ממדיניות הענישה הנהוגה באופן המצדיק היעדרות לבקשה. זאת בפרט, נוכח ההחמרה הנדרשת בעניינים של אלו הפוגעים בבעלי חיים (רע"פ 155/23 ברנס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (11.1.2023)); רע"פ 4987/15 סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (19.7.2015)).

בטרם סיום- נאמנותם וחיבתם של כלבים לבעליהם היא מהמפורסמות ולא בכדי נאמר על הכלב שהוא חברו הטוב של האדם. אולם, לא אחת אנו נתקלים במי שבוחרים להתאכזר ולהתעלל בכלבים בחזקתם, תוך ניצול תמימות

הכלבים ותלותם המוחלטת בהם. התנהלות זו ראויה לכל גינוי, ומוטב שידע כל הנוהג כך כי הוא עלול לשאת בעונש מאסר משמעותי מאחורי סורג וברית. כך היה ראוי גם בעניינו של המבקש, אשר לא ניתן להצדיק את התנהלותו כעולה מעובדות הרשעתו בדין.

7. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ט"ז בשבט התשפ"ג (7.2.2023).

ש ו פ ט
